

SULISOK(K)

Ajándék

A karácsony az egyetlen ünnep, amely dacolni képes a korok múlásával, a szokások és hitek változásával, az egész ránk zúdult új világgal. Varázsa, szépsége évről évre visszatér. Ilyenkor megnő a szeretet hófoka a családokon belül. Ünneplő ruhát húzunk, ünneplőbe öltöztetjük a szívünket, mosolyunkat, s a magunk bajai helyett másokra is figyelünk.

A karácsony varázsát, szépségét a gyermekek értik igazán. A karácsony mindenkiben felidézi a boldogságot, és elgondolkodik azon, mi lenne, ha ez mindig így lenne. Ilyenkor a csillagok is enyhült szemmel nézik a földi utakat, ahol a fényes, díszített ablakok kinevetik a sötétséget. Ezen az estén mindent szabad, ami ének, zene, simogató, álomba ringató mese, képzelet és alkotó szertelenség. A fogyó hold ezen az estén igen világos szokott lenni, mintha látni akarná a földi dolgokat. Benéz az ablakon, de tudja, hogy a vágy, a reménykedés, az emberiség könyörgése az, hogy az elkövetkezendő időben a gondolatokban és tettekben karácsony esti Béke legyen a világon.

Máskor saját magunk dolgait intézzük, most azon gondolkodunk, hogyan szerezhethetnénk másoknak örömet. A tárgyak átalakulnak, ajándékká nemesülnek, a szeretet és a figyelem üzenetévé. Fogadja hát mindenki tiszta szívvel iskolánk karácsonyi ajándékát, amit nagy szeretettel készítettünk és juttatunk el gyermekeink által minden kedves családnak abban a reményben, hogy a karácsonyfa alatt, a sok ajándék között egy pici, de fénylő, szívet melengető üzenetet nyújtunk át ezzel az ünnepre készült kiadvánnyal.

Mindenkinek boldog, békés, szeretetteljes ünnepeket kívánok!

László Ildikó
igazgató

Pónya Boglárka, 7. oszt.

Kontár Lia, 3. osztály

Győztes voltam

Egy versenypályán vagyok. Nyerésre állok és száguldok.
Nagy gyorsasággal robogok a pályán. Mindenkit magam mögött hagyok, és már előttem a cél.
Leintik a versenyt, és dobogón vagyok.
Mindenki nekem tapsol. De várjunk csak?!
Miért nem látok magam körül embereket, hanem csak autókat?! Belenézek a mögöttem lévő üvegbe és meglepődve látom, hogy én is egy versenyautó vagyok! De nem is akármilyen! Én vagyok Villám McQueen.

Mire észhez kapok, már a nyakamban lóg az aranyérem. A verseny után ki-ki megy útjára és így teszek én is. Begurulok a világ legjobb szerelőműhelyébe, ahol szinte kényeztetnek. Kapok új kereket, megmossák a szélvédőm a sok bogártól. Húha, így már jobban látok, gondolom magamban... Pedig azt hittem, hogy csak a szemüvegem nélkül látok ilyen rosszul.

A kis karbantartás után egyszer csak észreveszem, hogy világosodik. Kivirradt. Megszólal az ébresztő, és én újból Ádám vagyok, egy 3. osztályos tanuló.

Szakolci Ádám, 3. osztály

Egy családi élmény

Minden gyerek szereti a nyarat, köztük én is. Minden napra jut valami élmény.

Így történt, hogy az elmúlt nyár közepén beültünk az autóba és meg sem álltunk egészen Újtátrafüredig. Sokat túráztunk. Az egyik séta közben elértünk egy nagy vízeséshez. Fényképeztünk is, így maradt képünk emlékre. A közeli pihenőhelyen megettük a hátizsákba csomagolt szendvicseket és csodáltuk a szép tájat. Nemsokára elkezdett esni az eső, ezért felvettük az esőkabátot és elindultunk lefelé a dombról. Szerencsére a szállás közel volt. Átvetkőztünk tiszta, száraz ruhába és nagy örömmel vártuk a következő kalandot Tricklandiában. Az egyik szoba nagyon érdekes volt, mivel az egyik sarkában óriásnak, a másik sarkában pedig kicsi egérnek éreztem magam. Ezután leültünk a földre, és egy fényképet készítettek rólunk. Mikor megnéztem a képet, csodálkozva láttam, hogy a falon ülünk. Olyan volt, mint egy

Jakubecz Dóra 2.oszt.

Jakubecz Dóra, 2. oszt.

varázslat. Nagyon jól éreztük magunkat. Amikor elindultunk a szállásra, szomorúan láttuk, hogy még mindig esik az eső. Egy kis pihenő után kitaláltuk anyáékkal, hogy lemegyünk a medencéhez fürödni.

Másnap egy barlangot látogattunk meg, ahol különböző meglepetések vártak ránk, mint például kíváncsi kút pénzérmékkal.

Nagyon tetszett nekem ez a kirándulás. Sok élménnyel tértem haza.

Mikus Szófia, 3. osztály

Az Alacsony-Tátrában jártam

Minden évben várom a nyári szünetet, mert ilyenkor sokat járunk a szüleimmel kirándulni. Így volt ez az elmúlt nyáron is.

Több helyen is jártunk. Elmentünk a Lipóti Termálfürdőbe, ahol a nagy csúszda tetszett a legjobban. Itt új barátokat is szereztem, akikkel szinte egész nap együtt mókáztunk. Megkóstoltuk majdnem az összes fagyit. Nekem a fahéjas ízlett a legjobban.

Ellátogattunk az Alacsony-Tátrába is, ahol faházikóban laktunk. Először ültem felvonón, és egészen 2000 méter magasra is felvitt. Sosem jártam még ilyen magasan, ez egy új élmény volt a számomra.

Mindegyik kirándulás nagyon tetszett, de mégis volt egy, amelyikre a leggyakrabban fogok emlékezni. Jó

Takács René, 1. oszt.

Deák Dániel, 1. oszt.

ismerősök meghívtak bennünket a Besztercebánya mellett lévő kis házikójukba. Nagyon örültem, mert volt ott két kislány is, akikkel jól megértettük egymást. Sokat játszottunk, köveket gyűjtöttünk a patakból. Voltunk íjászkodni, és a közelben volt egy kis focipálya, ahol fociztunk az ottani fiúkkal. Az utolsó nap ellátogattunk egy bányába. Egy bácsi bemutatta a régi bányai eszközöket, és vetített egy filmet arról, hogyan bányásztak régen. Estére hazaérkeztünk, és eldöntöttük, hogy sütögetni fogunk az udvaron. Nagy tüzet raktunk, ezért nem fáztunk, így tudtunk még játszani is. Sokáig nem voltunk fent, mert az egész napos túrázástól nagyon elfáradtunk. Másnap korán reggel hazaindultunk, útközben megálltunk még ebédelni. Mikor hazaértünk, arra gondoltam, hogy bárcsak még maradtunk volna, mert én nagyon jól éreztem magam.

Ez az én kirándulásom története, amelyre mindig emlékezni fogok. Remélem, hamarosan megismételjük és visszatérünk oda.

Kontár Benedek, 3. osztály

Soják Emese, 4. oszt.

Velencében jártam

Örömmel töltött el a hír, amikor megtudtam, hogy Velencébe utazunk. Rögtön elkezdtem csomagolni. Hajnalban indultunk. Alig vártam, hogy odaérjünk. Másodszor utaztam Velencébe. Már láttam magam előtt a kis utcákat, a szép épületeket, az üveghidat. Hét óra utazás után leparkoltunk egy bevásárlóközpont parkolójában. Szállásunk egy kempingben volt. Reggel villamossal mentünk Velence központjába.

A Muránó nevezetű szigetre látogattunk. Muránó szigete az üvegfúvásról híres. Innen Lido szigetére

hajóztunk, ez a sziget a tengerpartjáról ismert. A nyílt tenger nagyon tetszett. Jártunk a Szent Márk téren, megálltunk a Sóhajok hídjánál és fellifteztünk 98 méter magasba a Campanile-kilátóba. Olyan könyvesboltban jártam, mint még soha, az üzlet közepén egy eredeti gondola tele s tele könyvekkel, és bizony még könyvlépcsőn is álltam. Az utolsó napon kimentünk a Piros paradicsom nevű pizzériába. Csak annyit mondok, aki arra jár, mindenképp kóstolja meg az ottani pizzát! Kétszer jártam már Velencében, de még mindig vannak olyan helyek és nevezetességek, amiket nem láttam. De ez már a következő kirándulásom története.

Szabó Noémi, 4. osztály

Egy utazás

Az elmúlt nyáron nagyon sok helyen jártam a családommal. Elmesélem az egyik legjobb kirándulásom történetét. Anyukám kitalálta, hogy látogassuk meg rokonainkat Magyarországon, Hódmezővásárhelyen. Hétvégén már útnak is indultunk. Nagyon korán keltünk. Több, mint öt órát utaztunk. A rokonok már vártak minket. Öt éve találkoztunk utoljára. Sokat beszélgettünk, nevettünk. Másnap Szegedre mentünk. Megnéztük a város nevezetességeit. Hazafelé megálltunk Budapesten a Zoo Caféban. Ez egy kávézó, ahol kisállatokat lehet simogatni. Volt ott nyuszi, tengerimalac, teknősbéka, kígyó és cicák. A kezemben tartottam egy kaméleont is. Késő este értem haza, el is aludtam útközben. Nagyon jól éreztem magam. Örültem, hogy együtt kirándult az egész család. Remélem, hogy jövőre is megismételjük.

Šátor Brigitta, 4. osztály

Kontár Noémi, 4. oszt.

Egy napig mesehős voltam

Éppen október 20. volt, amikor ez a történet elkezdődött. Apa hatkor ébresztett. De ne pazaroljuk tovább a szót! BUMM! Becsapódott mögöttem az ajtó. A hideg levegő megcsapta az arcom. Gyorsan beültem az autóba és elindultunk. Nagyon fáradt voltam és elaludtam. Különös álmom volt. Mesehős voltam. Hol játszódott a történet? Mondjuk azt, hogy Meseországban. Nem tudom, ki voltam, de a többiek csak FOFÓ-nak szólítottak. A barátaim tündérek voltak. Én is. Biza! Margaréta TERMÉSZET-tündér, Napsugár VÍZ-tündér, én meg SZIVÁRVÁNY-tündér voltam. Mi hárman segítettünk megakadályozni, hogy Hukk kapitány ellopja Meseország kincsét. Hukk kapitánynak is volt ereje, nem is kevés, de ő csak rosszra használta. A bázison voltunk, amikor...cring, cring csörgött a telefon. Gyorsan felvettem. „Kérem jöjjön Londonba! Hukk kapitány most tört be a Mágiaügyi Minisztériumba.“ Uzsgyi! Londonba repültünk. A minisztérium ajtaja ki volt löve... Szóval el tudjátok képzelni! Ott volt a 613-as széfnél. Elfogtuk, és elvittük a rendőrségre. Aztán egy idő után elszökött. De az már egy másik történet.

Hlaváč Eszter, 4. oszt.

Felébredtem. Az iskola előtt állt az autó. Pedig azt hittem, hogy ez a történet valóság. Remélem, legközelebb tovább álmodom!

Nagy Flóra, 4. osztály

Az én példaképem (részlet)

Nemrég megkértem taksonyi nagyapámat, hogy meséljen az életéről. (...) „Tudod Marcikám, én nagy családból származom, nyolcan voltunk testvérek. Én voltam a gyerekek közül a negyedik. Amikor megszülettem, háború volt. Egészen más volt az akkori élet. Nem volt óvoda. Olyanok voltak a körülmények, hogy a nagyobb gyerekeknek sokat kellett segíteni a szülőknek. Ez természetes volt. Olyan játékaink voltak, amiket magunk, vagy az idősebb testvérekkel közösen készítettünk. Erdő mellett laktunk, sokat voltunk a friss levegőn, minden fát

Süll Tília, 5. oszt.

megmáztunk. Nagyon szerettük egymást, de akkoriban nem volt szokás erről beszélni. Figyeltünk egymásra, hiszen veszélyes háború dúlt. Módunkban volt megismerni a magyar, a német, sőt az orosz katonák szokásait, viselkedését.

Abban az időben nem volt könnyű sem gyerekeknek, sem szülőknek lenni, eltartani ilyen nagy családot. Közben nehezen, de túléltek a háborút. Még ki sem hevertük a háború pusztítását, ott éktelenkedtek a bombatölcsérek, sok volt a fel nem robbant akna, melyek sajnos gyakran a fiatalok kezébe kerültek.

Nemsokára a magyar ajkú lakosságot újabb csapás érte. Azokat, akik hűek maradtak az anyanyelvükhöz, marhavagonokba rakták és kényszermunkára vitték Csehországba. Így kerültek a mi szüleink is, velünk, gyerekekkel együtt a messzi Szudéta-vidékre. Nem tudtak csehül, csak dolgoztatták őket. A gyerekek, akik eljutottak ott iskolába, semmit sem értettek abból, amit csehül hallottak. A cseh gyerekek úgy néztek a magyar kisdíákokra, mintha fogyatékosok lettek volna. Sőt, a tanítók sem nagyon rajongtak értük. Sajnos nem is igyekeztek megoldást találni a helyzetre. Amikor végre két év múlva visszakerülhettünk otthonunkba, a legtöbb gyerek évvésztés lett, mivel nem osztályozták őket, vagy elégtelennek nyilvánították az eltelt iskolaévet. Nagyon sok családot kényszerrel Magyarországra telepítettek ki azért, hogy azok vagyonába Magyarországról önként áttelepülni akaró szlovákokat ültessenek. (...)

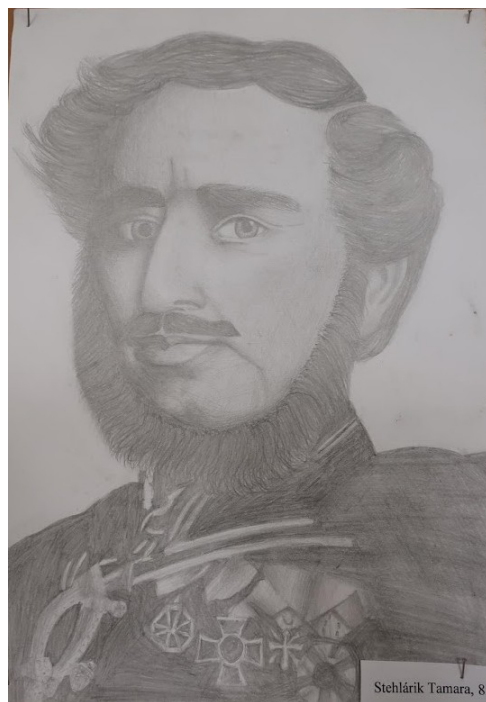
Amikor mi visszakerültünk Csehországból Taksonyra, idegenek laktak az otthonunkban.

Másoknál kellett hónapokig meghúzni magunkat, míg végre kiköltöztek a házunkból. Soha nem felejttem el a jó emberek segítségét, de egyes emberek gonoszságát sem.

Szlovák iskolában kellett újrakezdeni a tanulást, mivel nem voltak magyar iskolák. Csak amikor végre megnyíltak a magyar osztályok, tanulhattunk végre anyanyelvünkön. Szerettem magyarul tanulni, engem nem kellett noszogatni. Sokat olvastam. Lassan szlovákul is megtanultam. Hamar rájöttem arra, hogy nekünk, magyaroknak küzdeni kell azért, hogy valami legyen belőlünk.

Mikusz Zsóka, 3. oszt.

Stehlárík Tamara, 8. oszt.

Az alapiskolát kitüntetéssel végeztem, utána felvettek a Komáromi Gépipari Szakközépiskolába, bentlakásos tanuló lettem, és szorgalmasan tanultam. (...) A te drága nagymamád meg én gyerekkorunk óta ismertük egymást, mindketten taksonyiak voltunk. Miután összeházasodtunk, két gyermekünk született: Zsolti fiunk, és tizennégy évvel később anyukád. Nagy bánatunkra a fiunkat fiatalon elveszítettük. Meghalt a katonaságnál. Erről nem igazán szeretnék beszélni, mert fájó sebeket tép fel. Még ma is nagyon hiányzik. Csak anyukád maradt meg nekünk.

Éveken át Pozsonyban dolgoztam tervezőként. Mezőgazdasági gépeket terveztünk az irányításom alatt. Szerettem a munkámat, értettem is hozzá. Sok-sok tervrajzot készítettem az otthoni rajztáblámon is. (...) Váratlan

Göndör Áron, 6. oszt.

fordulat állt be az életemben, amikor rábeszélésre hagytam, hogy a lakosok engem jelöljenek polgármesternek Taksonyon. Ez egy évvel a fiunk elvesztése után volt. Taksony akkor népszavazással különvált Galántától, ahova húsz évvel azelőtt a lakosok megkérdezése nélkül csatolták. A választásokat nagy fölénnyel nyertem meg. Községükben a munkát a nulláról kellett kezdeni. Tudtam, hogy a húszéves lemaradást nem lesz könnyű behozni. Még egy tollat vagy bélyeget sem kaptunk a kezdéshez. Az induláshoz kapott kölcsönt fél év múlva visszafizettük Galántának. Lépten-nyomon

éreztem, hogy újabb és újabb akadályokat gördítenek az utunkba, hogy ne sikerüljön megvalósítani, amit elterveztünk. De nem adtuk fel a küzdelmet! Bevezettük községünkbe a gázt, bővítettük a vízvezeték-hálózatot, a község egész területén leraktuk a kanalizáció fő vezetékeit és fokozatosan rácsatlakozhatott mindenki, aki szeretett volna. Megoldottuk a telefonhálózat bővítését, ami akkoriban nagyon fontos volt. Felújítottuk az iskolákat, a templomot, rendbe tettük a temetőket. Utakat javítottunk, és felújítottuk a közvilágítást is a faluban.

A falu önerőből, vagy állami támogatással kapcsolódott be az újabb és újabb fejlesztésekbe. Támogattuk a sportolókat, iskolákat, rászorulókat. Taksony nem adósodott el, pedig akkor még nem voltak uniós pályázatok. Háromszor választottak meg polgármesternek, negyedszerre azonban már nem akartam folytatni. Úgy gondolom, hogy jól döntöttem. Főleg amikor rátok, az unokáimra nézek...” – mondta boldogan, és közelebb ült hozzám...

Mihalovič Marcell, 5. osztály

A legnagyobb boldogság

Számomra az volt a legnagyobb boldogság mikor kiderült, hogy lesz kistestvérem. A nagyszüleimnél voltam, mikor hívtak a szüleim, hogy menjek haza most azonnal. Azt hittem, hogy valami rosszat csináltam. De kiderült, hogy teljesen másról volt szó. Az is kiderült, hogy kistestvérem lesz. Én a kis ötéves fejemmel elkezdtem sírni az örömtől...nagyon örültem. Aztán futottam vissza a mamához szólni:

– Mama, mama lesz kistestvérem!

– Micsoda? Te bolondozol!

Aztán megjelentek a szüleim és elmondták.

Szalay Bianka, 2. oszt.

A nagyszüleim rendkívül örültek. Aztán feljött az a téma, hogy mi lesz a neve. Ha lány, Liza. És szinte eldöntötték, hogy lányt szeretnének. De majd mit hoz a sors???

A családban mindenki nagyon örült. Telt az idő és október tizedikén megszületett a tesóm. Anyukám és apukám nagyon örültek, hogy kislány lett. Hihetetlen boldogság volt. A neve végül Linett lett. Érdekes napról napra végignézni, ahogy felnő. Azóta is megvagyunk, sokat játszunk, rosszkodunk, veszekedünk, de amúgy imádjuk egymást. Remélem, még nagyon-nagyon sok évig láthatom, hogy felnő.

Néma Noel, 5. osztály

Kifaggattam Márti nénit

(Jakubecz Márta íróról)

Örülök annak, hogy a családban van egy író, aki anyukám keresztanyja, nagymamám testvére. Nagyon jól ismerem, mert gyerekkorom óta sokszor találkozunk a dédinél, nagyinál és néha nálunk is. Ő Jakubecz Kozmér Márta, akit még onnan is jól ismerek, hogy iskolánk tanító nénije.

Amellett, hogy tíz könyve jelent meg, már több mint 750 újságcikket is írt.

Erdélyi Flóra, 9. oszt.

Mikor megkérdeztem tőle, hogy mikor kezdte az írást, elmesélte, hogy alapiskolás korától naplót vezetett, és 15 évesen kezdett el novellákat írni. Középiskolás korában az iskolaújságot szerkesztette, és egyre több embernek mutatta meg az alkotásait. Mindenki azt mondta neki, hogy foglalkozzon az írással, mert van érzéke hozzá. Elvégezte az egyetemet, férjhez ment, utána egy ideig képeket is festett. Nagymamámnál és a dédmamámnál sok szép képe ki van rakva a falra. Elárulta nekem, hogy egy ideig nem tudta eldönteni, hogy a festéssel vagy az írással foglalkozzon. Később a mi iskolánkban kezdett tanítani magyart, szlovákot és hittant. Elmondta azt is, hogy fiai és kis hittanosai ihlették meg első mesekönyvét, melynek címe **Cincogi felfedezi a jóságot**. Ez 2005-ben jelent meg. Számomra kedves könyv, mert ez volt a legelső könyv, amit anyukám olvasott nekem. Főhőse egy kisegér, Cincogi, akinek a kalandjain sokat nevettem, de tanultam is belőle. Ez sok gyereknek tetszett, ezért Márti néni eldöntötte, hogy folytatja Cincogi kalandjait, és megírta a többi részt, az **Isten állatkái** és a **Cincogi fényre vár** című könyveket. Ezekkel a könyvekkel nagyon sok iskolában járt író-olvasó találkozókon, és rengeteg örömet okozott a gyerekeknek, és még most is sok gyerek rajong a Cincogi történetekért.

Márti néni nemcsak gyerekeknek, de felnőtteknek is írt könyveket, novellákat. További könyvei a **Cserépedények titka**, **Csendbe rejtett kulcsszavak**, **Szeretet a horizonton**, „**Tetten ért**“ **kegyelem**. Nemrég jelent meg az új könyve, melynek címe **Útjelző kavicsok**. Ezek a könyvek még nem nekem valók, nem értem őket, ezért még nem olvastam egyiket sem, de ha felnövök, akkor biztos elolvasom mindet. Anyukáméknak nagyon tetszenek ezek a kötetek, apuval sokszor beszéltek róluk. Azt mondták, hogy igazán lenyűgözőek.

Márta nénit nagyon sok helyre hívják meg, hogy beszéljen a könyveiről, és találkozassanak vele az olvasói. 100-nál is több helyen volt, nemcsak Szlovákiában, hanem Magyarországon is. Hívták őt iskolákba, könyvtárakba, irodalmi kávéházakba és mindenféle rendezvényre. A legbüszkébb arra, hogy többször bemutathatta könyveit a Budapesti Ünnepi Könyvhéten. Most ősszel pedig Oros László felsőszeli íróval együtt lehettek a Budapesten a könyvhét vendégei.

Horváth Viktória, 9. oszt.

Én csodálom Márti nénit, hogy a tanítás mellett fest és ennyi művet megír. Ő azt mondta, hogy neki ez nem teher, mert neki a festés és az írás kikapcsolódás is. Örülök, hogy ismerhetem őt, és szeretnék majd a könyvei közül párat elolvasni. Kíváncsian várom a következő könyvét, amit már félig készen a fiókjában tart.

Nagy Olivér, 6. osztály

Álmunk a boldogság

A boldogság belső elégedettség érzése, amikor kicsattanóan jókedvűek vagyunk. Minden rosszat elfelejtünk. Csak a jóra gondolunk. Belülről bizsergető érzés.

Boldogság a meleg otthon, ha együtt a család, ha nem éhezünk, ha vannak barátaink, ha van kihez fordulnunk, amikor elkeseredünk, ha valaki segít, amikor segítségre szorulunk, amikor olyan emberek vesznek körül, akiket szeretünk és akik viszont szeretnek minket, akiktől tanulhatunk.

Sok mindenért lehetünk boldogok pl. amikor jó jegyet kapunk, kapunk egy kis házi állatot, megdicsérnek, vagy valami élmény miatt, amire régóta vágytunk és összejön, pl. eljutunk kirándulni, vagy már kész a lakásfelújítás és örülünk a végeredménynek, vagy ha fodráshoz megyünk, és jól sikerül a frizuránk. Az ember az élete során jobb esetben rengetegszer boldog.

Azért vannak szomorú pillanataink is, amikor egy számunkra fontos személlyel összeveszünk, vagy elvesztünk egy családtagot, ha valami balul sül el, ha kinőjük a legkedvencebb ruhánkat, ha valami élmény, amire régóta vártunk, nem történik meg. Ha elszomorodnánk, jusson eszünkbe, hogy minden okkal történik, és minden rosszban azért van valami jó is. Fő, hogy mindenben a pozitívát lássuk. Soha nem szabad feladni. Gondolkodjunk el, hol követtük el a hibát és próbáljuk meg helyrehozni.

A lényeg, hogy tudjunk boldogok lenni, még egy apróság miatt is.

Szabó Dorka, 3. oszt.

Lóci Zita, 6. osztály

Csemez András, falunk olimpikonja

A világon vannak olyan emberek, akik híressé váltak, mert bebizonyították, hogy különlegesek. Egy ilyen embert az én kis falum, Alsószeli is rejteget. A neve Csemez András.

Csemez András 1998-ban született Alsószeliben. Velem egykorú volt, mikor bokszolni kezdett Felsőszeliben. Hat évvel később átlépett a KO Box Clubba, Tomi Kid Akadémiájára. Klubedzője, Kovács Kid Tamás, aki egyben a Szlovák Ökölvívó Szövetség elnöke is. Tanulmányait a Hidaskürti Magán Szakközépiskolában végezte, jelenleg hivatásos sportoló.

2017-ben súlyos autóbalesetet szenvedett, két csigolyája eltört. Hét hónapig tartott a felépülés. Az orvosok úgy gondolták, vége a sportkarrierjének. Ennek ellenére Bandi nem adta fel a reményt, küzdött az álmaiért. Egy évre rá aranyérmet szerzett az Európa-bajnokságon Spanyolországban. Számomra szinte hihetetlen, hogy egy ilyen baleset után sikerült visszatérnie a bokszhoz. Szerettem volna, ha András elmeséli nekem, milyen érzések kavargtak a fejében, mikor meghallotta, hogy nem sportolhat, lehet, hogy még kerekesszékre is kerül. Kíváncsi lennék, miből merített erőt, hogy ne adja fel. Sajnos nem válaszolt az üzenetemre, amit küldtem neki, mert - mint megtudtam - külföldön edzett egy nagyon fontos versenyre.

Đurkovič Vivien, 9. oszt.

Královič Ádám, 6. oszt.

Az évek során 17-szer kiáltották ki a legtechnikásabb bokszolóknak, 8-szor szlovákiai bajnoki címet szerzett. A 2016-os Európa-bajnokságon 3. helyezést, a 2018-as Európa-bajnokságon 1. helyezést ért el. A következő célja az lett, hogy kijusson a Tokiói Olimpiára 2020-ban.

Mivel a koronavírus járvány megszakította a sporteseményeket, az olimpiát 2021-ben rendezték meg. Mi pedig büszkén ültünk a tévé előtt, mivel 25 év után Csemez András képviselte Szlovákiát a bokszban. Minden tökéletesen kezdődött. Mivel az első meccsét megnyerte, ezzel bejutott a nyolcaddöntőbe. Itt egy olyan bokszolóval

kellott összemérnie az erejét, aki két éve legyőzte őt a világbajnokságon. Ez a párharc is jól indult. Az első menetet Csemez megnyerte, de sajnos a második kettő menetre már nem maradt elég ereje, így hát egy végleges, győnyörű 8. helyet hozta haza. András a későbbiekben úgy nyilatkozott, hogy csalódott magában, mert nyerni szeretett volna. Biztos vagyok benne, hogy András annak ellenére, hogy nem lett dobogós, az emberek szemében egy hős, aki rengeteg fiatal példaképe, többek között az enyém is.

Szaksz Patrik, 6. osztály

Szülőfalum (részlet)

Mit jelent nekem a szülőfalum? Az az a hely, ahol születtem és nevelkedtem. A hely, amit nem cserélnék másra, nem változtatnék. Az örök emlék földje, a szülőhazám. A hely, ahol úti kalauzzá válhatok egy idegen

Lóci Zita, 6. oszt.

számára. Valamennyi embernek van egy ilyen hely. Mindenki számára egészen mást jelent a szülőfaluja. Ez nem csak egy szó, egy hely vagy egy fogalom.

A szülőfalu egy érzés, amely bárhová megyek, bármit teszek, bárkivé is válok, elkísér. Az egyetlen hely a világon, ahol otthon vagyok. Számomra nincs gyönyörűbb az otthonomnál, a szülőfalumnál, ahol megláttam a napvilágot, ahol szeretteim élnek, ahol az anyanyelvemen beszélhetek, amely szerintem a világ egyik legszebb nyelve. Számomra a szülőfalum egy

menedék. Ide köt az életem, a családom, a sok boldog és

kevésbé boldog pillanat. Itt tanultam meg a köszönet, a hála érzését, az örömet, a szép meglátását, itt ért minden csoda és csalódás. Itt neveltek és nevelnek szüleim, ezen a helyen mesélt nekem a nagymamám a régmúltról, a faluról. Itt fedezhettem fel az élet apró titkait, a mozzanatokban gazdag, de olykor szürke hétköznapokat, a tanulás bölcsességét. Szeretem a kicsi falu színességét, tavaszi szellő illatát, az édes tájszólást, a mesés naplementéket. Itt különlegese a tájak, nevezetességek, hagyományok, az emberek. A hely, ahol ismerős utcákon ismerős arcok mosolygós tekintetével találkozom.

Takács Richárd, 7. osztály

Egy hagyományőrző nyomában (interjú)

Most egy olyan emberrel fogok beszélgetni, aki nem számít hírességnek, de számomra táncosként igazi példakép. Bemutatom Önöknek testvéremet, Pleva Leventét, aki többek között a Generáció Táncműhely táncosa is.

– **Mikor és hogyan ismerkedtél meg a néptáncsal?**

– Még ovis koromban édesanyám beíratott néptáncra, de nem tetszett, ezért ott is hagytam pár hónap után. Később második koromban újra beíratott, ám ekkor már saját kérésemre.

– **Miért határozta úgy, hogy te is táncolni kezdesz?**

– Mindig is szerettem közösségben dolgozni és barátságokat kötni az emberekkel. A néptánc ennek egy nagyszerű formája. Valószínűleg a ritmus és a zene szeretete mellett a barátaim voltak a fő okai annak, hogy a táncsal kezdtem el foglalkozni.

– **Hol és melyik táncsoportokban táncolsz vagy táncoltál?**

– Kisiskolás koromban az alsószeli Varsás néptáncsoportban kezdtem táncolni. Mikor felső tagozatos diák lettem, a Széchenyi István Alapiskolában működő Höcögők táncsoportra váltottam. Az alapiskola

elvégezése óta a felsőszeli Mátyus néptáncsoport tagja vagyok, valamint emellett párhuzamosan a komáromi néptáncsoportban is táncolok. Újabban a Generációban is bontogatom a szárnyaimat több-kevesebb sikerrel.

– Kérlek, mutasd be a Generáció Táncműhelyt!

– A táncgyűttes 2019-ben alakult. Mára egy országos, kilenc hazai magyar műkedvelő csoport összefogó táncársulatává alakult. Tagjai: a Csalló, a Csallóközi, a Mátyus, a Kincső, a Sendergő, a Rakonca, a Komárom Táncműhely, a Generáció Táncműhely és a Borostyán Néptáncműhely kiemelkedő táncosai.

– Pár nappal ezelőtt került sor új előadásotok premierjére a Jókai Színházban. Kérlek mondj róla pár szót...

– Október 2-án az átalakult Generáció első műsorszámának szereplőjeként első ízben léphettem fel a komáromi Jókai Színházban. Műsorunk címe a Hazai Esszencia, amelyben felvidéki táncokat mutatunk be a Csallóköztől egészen Bodroghözig. A Pósfá zenekar kísért. A műsorba a felvidék ifjúsági néptáncosok legjobbjai kerültek. Óriási elismerés volt, hogy engem is meghívtak a csapatba. Büszkeséggel tölt el, hogy egy ilyen komoly produkció részese lehettem, lehetek.

– Mit üzensz az új generációnak és iskolánk Höcögők néptáncsoportja tagjainak?

– Sok sikert és kitartást! Remélem, hogy ezúttal is sokan megszeretik a népi kultúrát és rájöttek, hogy milyen jó egy közösséghez tartozni.

– **Köszönöm a beszélgetést, s a továbbiakhoz sok erőt, egészséget és nagyon sok sikert kívánok.**

Pleva András Álmos, 7. osztály

Tanko Vivien, 7. oszt.

Élet a koronavírus árnyékában (részlet)

Emlékszem még arra, amikor apumék valami új betegségről beszéltek, amit koronavírusnak hívnak. Eleinte nem érdekelt, de miután megláttam a tévében, hogy több millióan halnak meg, kissé félni kezdtem. Amikor apukám azt mondta, lehetséges, hogy bezárják a sulit, először nagyon megörültem, később már rájöttem, hogy jobb volna az iskolapadban. Az iskolában mondták is, hogy töltünk le a TEAMS alkalmazást, amin keresztül fogunk tanulni. (...)

Mi az első hullámot eléggé jól átvészeltük, nem volt betegünk sem. A második hullám már kacifántosabb volt, már betegünk is volt, de szerencsére túlélte. Hála Istennek nálunk senki sem halt meg a közvetlen rokonságban.

Mamám szerint két hónap alatt megduplázódott a halottak száma. Az apukám minden hétfőjén rendszeresen járt a temetőbe segíteni, ezzel sikerült kissé megakadályozni a halottak számát és alábbhagyott a koronavírus.

Már kezdtünk a helyzetbe belefáradni. Az volt a legjobb, amikor meghallottam, hogy visszamegyünk a suliba. Nagyon megörültem. Jobbnak tartottam visszatérni a suliba, minthogy folyamatosan a képernyőt nézni. Kíváncsi voltam, milyen lesz mindenkit személyesen látni, beszélgetni... Mennyire örültünk egymásnak!

Renczes Viktor, 7. osztály

A Nyerges Lovasklub hagyományápoló tevékenysége

A minap a magyar szakos tanító nénink egy pályázati felhívással érkezett az órára, melynek kiírt három témája közül az egyikre különösen felhívta a figyelmemet. Címe az „Értékek nyomában” volt. Arra buzdított engem, hogy a nagyapám által alakított helyi lovas klub megalakulásának előzményeit próbáljam felkutatni, papírra vetni.

Pedagógusom tanácsát megfogadva felhívtam a papámat és megkérdeztem őt, hogy mikor tudna időt szánni egy hosszabb beszélgetésre a témával kapcsolatban. A találkozóra még aznap sor került. Zoli papa már a szervezet hivatalos bejegyzésének irataival kezében várt a konyhaasztalnál ülve. Láttam rajta, hogy ez alkalommal kiváltképp örül a látogatásomnak.

Hellyel kínált, majd megkérdezte, hogy miről is kellene pontosan írnom, mire lennék kíváncsi.

Megkértem őt, hogy mesélje el nekem, honnan ered a lovak iránti szeretete, az állatokhoz és hagyományokhoz való mély kötődése.

Duba Liliána, 9. oszt.

Gyurcsy Viktória, 7. oszt.

Ekkor ő elém tette a kezében tartogatott iratot és minden egyes pontjához bő magyarázatot fűzött. Így tudtam meg, hogy bár a felsőszeli lovasok polgári társulása hivatalosan kerekén húsz éve alakult meg, pontosan 2001. november 20-án, de már előtte a lovasok egy csoportja aktívan részt vett falunk és a környező falvak kulturális rendezvényein, mint pl. falunapokon, szüreti felvonulásokon. Az akkori csoport és a mostani klubtagok céljai megegyeznek, ugyanis elsődleges feladatuknak a lovak iránti szeretet elmélyítését és hagyományaink ápolását tartották, tartják. A társulás legnagyobb büszkeségének a 2016-os magyarországi Nemzeti Vágtán való sikeres képviselést tartja, ahol nagybátyám, Lednecký Norbert a kiváló 5. helyet szerezte meg.

A Nyerges Lovasklub napjainkban is aktívan tevékenykedik, nagyapám, Lednecký Zoltán vezetésével. Tagjai rendszeres képviselettel részt vesznek a különböző vándorserlegeken bíróként és versenyzőként egyaránt, továbbá a lóvások is elengedhetetlen részei falunk kulturális életének.

Dobosi Rebeka, 8. oszt.

Ahogy a papát hallgattam, észre sem vettem, hogy már ránk sötétedett. Jeleztem neki, hogy már indulnom kellene. Beszélgetésünket papa könnyekkel a szemében zárta le. Elárulta nekem, hogy legfőbb vágya az, hogy mi, unokái megértsük és majd egyszer tovább vigyük az általa és a szervezet által képviselt értékeket, hagyományokat.

Úgy gondolom, hogy nagyon sokat kaptam ettől a beszélgetéstől és elhatároztam, hogy igyekezni fogok teljesíteni nagyapám kívánságát.

Kontár Máté, 8. osztály

A boldogságról

„Csak az bírja lelkét s testét jól, ki egyik s másik minden lehető eledelével bővelkedik.”

(Széchenyi István)

Ha szétnézek a körülöttem levő világban, látom, sok ember keresi a boldogság forrását.

Az emberek nagy része a boldogságáért küzd, azért jár munkába, iskolába és más helyekre, mert reménykedik benne, hogy egyszer megtalálja a boldogság forrását.

A boldogságot keresni szerintem nem lehet, az magától jön, vagy csak úgy rátalálunk. Sokan azért nem találják a boldogságukat, mert számtalan elvárásuk van ezzel kapcsolatban. Azt hiszik, ha kitűznek maguknak egy célt és elérik, boldogok lesznek. De nem! Mert ha elérik a kitűzött célt, nem sokkal később már egy másikat fognak akarni elérni.

Nem csak akkor lehet boldog valaki, ha kap valamit, hanem akkor is, amikor ad. Ha egy szegény embernek veszünk enni- és innivalót és látjuk mosolyogni, nekünk is mosolyt csal az arcunkra, és ez egy olyan cselekedet, amit magunktól csináltunk, nem csak úgy „kaptuk” a boldogságot. Ezért nem csak várni kell a boldogságra, hanem tudatosan is tenni érte. Ha tudjuk magunkról, hogy szeretünk sétálni, olvasni, sportolni, kis kedvencsel játszani, akkor többször kell mindezt beépíteni

Kolozsi Csenge, 7. oszt.

a mindennapjainkba. Mivel minden ember más, mindenki maga kell, hogy rájöjjön a boldogság forrására.

Ha minden napban, még ha rossz is, találunk valami pozitívát, ha készek vagyunk elsajátítani, megtanulni új dolgokat, ha nyitottak vagyunk az emberek felé, ha szünet nélkül próbáljuk elérni céljainkat, s ebbe nap mint nap nem fáradunk bele, mert szívből csináljuk, tudjuk, hogy boldogok vagyunk.

Mit jelent hát boldognak lenni? A sokszor feltett kérdésre ritkán vagy nem kapunk választ, mert mindenkinek mást jelent. Mást jelent kisgyerekeknek, tininek, felnőtteknek és öregnek. Talán a kisgyerekek és az idősek tudnak a legtöbb dolognak örülni. A kisgyerekek elég egy kedves szó, egy kis ajándék vagy egy ölelés. Legjobban mégis ovi után az anyukájának, apukájának vagy a rég nem látott nagyszülőknek tud örülni. A tiniknek (nekünk) a boldogság azt jelenti, hogy kint lehetünk a barátainkkal, szórakozhatunk. Az iskolában, versenyeken elért sikerek is jókedvet eredményeznek. Ha a felnőtteket meglepi a párjuk egy csokor virággal, vacsorával már boldogságot tudnak egymásnak szerezni. Annak is örülnek, ha gyerekeiket látják boldognak. Az anyukáknak egy mindenkinek ízlő ebéd után is feldobódik a hangulatuk. A nagyszülőknek már akkor örömet okozunk, ha felhívjuk őket, elmegyünk hozzájuk és közösen töltjük el az időt. Sokszor egy utcán szedett szál virágnak is örülnek, mert tudják, hogy gondoltunk rájuk és próbálunk a kedvükben járni.

Nekem mit jelent boldognak lenni? Minden ember felteszi magának a kérdést. A kérdés után hosszas gondolkodás jön, mert ez egy tág fogalom, sok mindent jelenthet, és nem tudjuk egy-két mondatban megfogalmazni. Ezért örültem ennek a pályázati témának, hiszen így le tudom írni, hogy én mit gondolok a boldogságról.

Varga Alexa, 8. osztály

A boldogság körforgalma (részlet)

Mi a boldogság? A boldogság olyan, mint egy mennyei étel: nem állandó, és minden falatját ki kell élvezni. Mit is keres az ember egész életében, amiért dolgozik, tanul és él? Csakis azért az egy érzésért, amit nem adnak ingyen: a boldogságért. Ez egy bódító, mámorító érzés, amit ha egyszer megéltünk, nem bírunk vele betelni. Ez egy körforgás, keressük a boldogságot, megéljük, majd újra keressük, és ez így megy körbe-körbe.

Számomra a gondtalanságot is jelenti, amikor olyan emberekkel vagyok, akik szeretnek, megbecsülnek, értékelnek, segítenek a nehéz időszakokban. Persze egy ember sem lehet állandóan vidám és boldog, vannak kisebb-nagyobb hullámvölgyek, mégis ez az élet értelme, hogy törekedjünk elérni ezt az állapotot.

Perleczky Fruzsina, 9. osztály

Francisti Laura, 7. oszt.

Vesztegzár idején (részletek)

Azt hiszem, kellően kreatívnak kellett lenni, hogy feltaláljuk magunkat a Covid alatt. Hatodik osztályos voltam, amikor visszaköltöztünk Spanyolországból Szlovákiába. A családommal ellentétben én eredetileg nem akartam Spanyolországba költözni, de amikor visszajöttünk, annak sem örültem. A szüleim azzal vigasztaltak, hogy sokat fogunk színházba, koncertekre, fesztiválokra járni, mert ezeket nagyon szeretem. Éppen csak szétnéztünk a lehetőségek között, amikor berobbant a mindennapjainkba ez a vírus. A szüleim azzal nyugtattak, hogy minden évben visszatérünk majd Andalúziába. Szuper! – örültem. Nem sokáig, mivel a járvány miatt utazni sem lehetett. Szerencsére addigra lettek barátaim, akikkel sokat bicikliztünk, gyalogoltunk és fociztunk. A szüleimmel pedig a szokottnál is többet túráztunk és társasjátékoztunk.

Kovács Mihály, 9. osztály

---...---

A koronavírus, ami az egész világon elterjedt, megváltoztatta az emberek életét. Sajnos már két éve tart, és

Szabó Réka, 9. oszt.

senki sem tudja, hogy mikor ér véget. Sokan elveszítették hozzátartozóikat, barátait, szeretteiket. Minden ország igyekezett különféle óvintézkedéseket bevezetni annak érdekében, hogy enyhítsék a járvány terjedését. A szigorú biztonsági és egészségügyi előírások mellett fokozatosan elmaradtak a rendezvények, csoportos szórakozási lehetőségek. A gyerekek nem jártak iskolába, online formában kapcsolódtak be a tanításba, és ez bizony a többségnek vált előnyére. A felnőttek élete sem volt éppen vidám, sokan elveszítették munkájukat, ezért az emberek

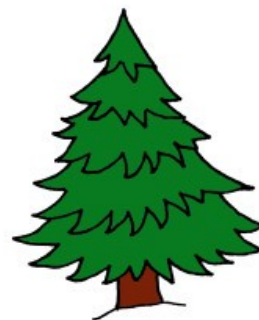
egyre ingerültebbek, zárkózottabbak lettek. Mindenki számára fontos a biztonság, de azért néha a kikapcsolódásra is szükség van. Fontosak a beszélgetések, társas kapcsolatok, ezért figyeljünk oda egymásra, segítsünk egymásnak. Közös erővel könnyebben legyőzhetjük a vírust!

Horváth Bianka, 9. osztály

A kiadványban szereplő rajzokat és fogalmazásokat tanulóink az idei Széchenyi Napok pályázataira készítették.

Szerkesztette: Jakubecz Márta

Nyomdai előkészítés: Nagy Flórián

Kiadta 2021. decemberében a Széchenyi István Alapiskola és Óvoda igazgatósága - Felsőszeli